

Arrest

nr. 146 060 van 22 mei 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VANDENBROUCKE, haar voorged S. SAMMELS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I.(...) N.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn. U weet niet precies in welk jaar u geboren werd, maar u verklaart nu ongeveer 16 jaar oud te zijn. U verklaart te zijn geboren in het dorp Chartut in het district Khanabad in de provincie Kunduz, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Uw vader overleed kort voor uw vertrek naar Europa. U verliet Afghanistan samen met uw moeder en uw 3 zussen. Uw moeder en uw 2 jongste zusjes raakte u onderweg kwijt. U verblijft nu in België samen met uw zus H.(...) I.(...)(CGVS nr. 14/12950 en OV nr. X).

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van het werk van uw beide ouders voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst.

In het verleden werkte uw vader als vrachtwagenchauffeur, hij vervoerde goederen als fruit en dergelijke voor een werkgever naar verschillende provincies. Ongeveer 5 maanden voor uw vertrek werd uw moeder op een dag opgebeld door de werkgever van uw vader dat er een ongeluk was gebeurd met een lawine in de omgeving van Salang en dat uw vader ergens onderweg met zijn vrachtwagen vast zat in de sneeuw. Uw vader zijn arm was door dit ongeluk volledig verlamd en hij werd opgenomen in het ziekenhuis. Hij bleef één nacht in het ziekenhuis voor behandeling en moest dan nog thuis herstellen. Uw vader diende te rusten en had steeds pijn, maar hij wilde ook terug beginnen werken om jullie gezin te kunnen onderhouden. Zijn vorige werkgever had tijdens zijn afwezigheid al iemand anders als chauffeur aangenomen. Uw vader zocht tevergeefs naar ander werk maar kon niets vinden. U en uw zus hebben dan pas later vernomen dat hij en uw moeder op een bepaald moment in het geheim voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst zijn beginnen werken. Ze zouden dat werk verkregen hebben via een vriend van uw vader. Uw ouders moesten zaken die ze te weten kwamen over de taliban rapporteren. U en uw zus ervoeren dat uw ouders stil waren en zich anders gedroegen, jullie wisten echter op dat moment niet waarom. Op een avond, ongeveer één week voor jullie vertrek uit Afghanistan, zaten jullie met het gezin op het terras te eten. Uw moeder vroeg u samen met uw zusjes naar binnen te gaan en te gaan slapen, uw ouders bleven nog wat napraten in de tuin. U viel in slaap maar plots hoorde u een oorverdovend geluid. Overal was rook en de ramen van jullie huis sprongen stuk. U liep naar buiten en zag uw beide ouders bebloed in de tuin op de grond liggen. Uw vader is die nacht om het leven gekomen, uw moeder raakte ernstig gewond. Jullie burens die ook waren wakker geschrokken van het lawaai kwamen jullie helpen. Ze brachten uw ouders naar het ziekenhuis en namen jullie mee naar hun huis, waar jullie konden wachten op jullie oom die jullie daar kwam ophalen. Jullie bleven ongeveer een week bij uw oom. Na de begrafenis van uw vader ging uw oom geregeld naar het ziekenhuis om met uw moeder te praten. Zij heeft hem toen alles verteld. Uw oom ging vervolgens op zoek naar een smokkelaar voor jullie om het land te kunnen verlaten. Uw moeder verbleef een week in het ziekenhuis en vertrok vandaar naar het huis van de smokkelaar, waar ook jullie na een week door uw oom heen gebracht werden.

U verliet Afghanistan samen met uw moeder en 4 zussen in de zomer van 2013. Op de grens tussen Iran en Turkije gebood de smokkelaar u en uw zus H.(...) eerst verder te gaan. Kort daarna vond er een incident plaats waarbij er geschoten werd door de politie en iedereen vluchtte uiteen. Op die manier zijn jullie uw moeder en 2 jongere zusjes kwijt geraakt. Sindsdien hebben jullie niets meer van hen vernomen. Op de boot naar Italië leerden u en uw zus dan R.(...) H.(...)(CGVS 14/12951, OV nr. 7.898.715) en A.(...) H.(...) (OV nr. 7.754.830) kennen. Jullie besloten samen verder te reizen en samen als gezin asiel aan te vragen. Jullie verbleven eerst nog een maand in Parijs bij een vriend van A.(...). Jullie kwamen in België aan op 25 augustus 2013 en vroegen de dag daarna samen als gezin asiel aan in België. Er werd door DVZ echter een 26 quater beslissing genomen want jullie vingerafdrukken werden teruggevonden in Italië. Jullie verbleven samen met R.(...) en A.(...) op verschillende plekken. Intussen werd A.(...) onvriendelijker tegenover jullie omwille van de uitzichtloosheid van de situatie. Uiteindelijk liet A.(...) jullie en R.(...) achter en vertrok hij. Jullie hebben sinds dat moment niets meer van hem vernomen. Op 12 mei probeerden jullie samen met R.(...) opnieuw asiel aan te vragen, deze keer met jullie echte identiteit en met jullie eigen vervolgingsverhaal. Gezien de complexiteit van jullie dossier en de eerdere 26 quater beslissing werden jullie voorlopig als niet-asielzoekers geregistreerd. Na aandringen van jullie voogd en advocaat konden jullie dan toch een eigen asielaanvraag indienen op 11 juni 2014.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw veiligheid vanwege de taliban.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende vlakken onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig. Op basis van deze verklaringen toont u dan ook geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Uw vrees voor vervolging bij een huidige terugkeer naar Afghanistan blijkt uit uw verklaringen volledig gebaseerd te zijn op de problemen die uw ouders zouden verkregen hebben met de taliban naar aanleiding van hun samenwerking met de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het CGVS oordeelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders en dit omwille van het feit dat noch

u noch uw zus hier enige concrete en gerichte informatie over kunnen geven. Zo bijvoorbeeld als u gevraagd wordt hoe uw vader precies met dit werk is begonnen, dan kan u alleen maar zeggen dat dit via een vriend was, maar u kent die vriend niet en uw moeder zou u niet gezegd hebben wie hij was (CGVS, p. 10). U heeft verder ook niet het minste idee of uw vader gecontroleerd of gescreend werd voordat hij met dergelijke activiteiten begon (CGVS, p. 10). Het lijkt binnen de context die u schetst toch eerder weinig logisch dat uw ouders met dergelijk werk zomaar, zonder meer, konden starten, maar hier weet u niets over. U heeft verder ook geen idee voor welk departement of voor welke afdeling van de veiligheid uw ouders juist werkten, noch met wie ze concreet samenwerkten. U kan geen namen noemen en stelt zijn collega's ook niet te hebben gekend want u was niet op de hoogte van het werk van uw ouders toen jullie nog in Afghanistan waren (CGVS, p. 10-11). Verder worden u dan meer vragen gesteld over wat voor werk uw vader en moeder dan juist deden voor de veiligheidsdiensten, wat voor spionage ze juist moesten doen, wie ze juist dienden te bespioneren, over wie precies ze informatie dienden door te geven en hoe ze dat dan concreet deden. Het enige vage en weinig zeggende antwoord dat u hierop kan geven is dat ze over de taliban informatie moesten doorgeven aan de veiligheid, meer weet u niet (CGVS, p. 11). Hoe ze dit dus allemaal concreet deden, waar precies uw vader die informatie dan ging doorspelen, met welke veiligheidsdienst hij dan contact had en hoe dat doorgeven van informatie juist in zijn werk ging, daar heeft u allemaal niet het minste idee van want uw moeder zou het u nooit verteld hebben (CGVS, p. 11). Ook over de concrete rol en betrokkenheid van uw moeder bij dit alles kan u zeer weinig gerichte uitleg geven. Ze moest soms alleen ergens heen gaan naar de veiligheid, ze ging dan maar tot een bepaalde plek samen met uw vader om niet verdacht te lijken, een vrouw in een boerka dat viel immers niet op stelt u (CGVS, p. 11). Waar ze dan precies alleen naartoe ging en aan wie zij dan precies informatie moest doorgeven daar weet u opnieuw niets van, ze zou dat niet verteld hebben (CGVS, p. 11). Opnieuw vage en weinig specifieke verklaringen en bovendien komt het toch zeer merkwaardig en eerder weinig aannemelijk over dat binnen de huidige Afgaanse context een vrouw zou worden ingezet om de taliban te bespioneren voor de veiligheidsdiensten. U heeft verder ook geen enkel idee hoeveel uw ouders zouden verdienen met deze activiteiten voor de inlichtingendienst en hoe ze hiervoor precies werden uitbetaald (CGVS, p. 11). Evenmin heeft u er enig idee van of er nog zo mensen waren in jullie dorp die in het geheim samenwerkten met de veiligheid (CGVS, p. 11). En tot slot kan u ook geen enkel document of bewijsstuk voorleggen ter ondersteuning van deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders. U stelt niet te weten of er dergelijke documenten bestaan, u weet alleen dat uw oom wel op de hoogte is van hun werk want dat uw moeder het hem verteld heeft in het ziekenhuis (CGVS, p. 11). Samenvattend kan hier gesteld worden dat u zeer weinig concrete en gerichte informatie kan geven over deze door u en door uw zus beweerde werkzaamheden van uw ouders voor de veiligheidsdiensten. Noch met enige documenten, noch met de verklaringen die u en uw zus geven tonen jullie op voldoende overtuigende wijze aan dat uw ouders dit werk werkelijk uitgevoerd hebben in Afghanistan. Uiteraard houdt het CGVS bij deze beoordeling rekening met jullie jonge leeftijd en het feit dat jullie verklaren in Afghanistan niets van het werk van jullie ouders te hebben geweten, maar jullie zijn wel samen met jullie moeder vertrokken en een hele tijd met haar onderweg geweest. Er kan dan ook logischerwijze en redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie toch ruim de tijd hebben gehad om haar tijdens de reis meer concrete vragen te stellen over wat er aan de hand was en waarom jullie zo plots het land dienden te verlaten. U kan daarop alleen maar antwoorden dat het niet zo goed ging met uw moeder, dat ze nog gewond was van de explosie en dat ze zichzelf goed moest verzorgen onderweg, jullie zouden niet vaak de kans hebben gekregen om over alles te praten (CGVS, p. 11-12). Hierbij kan toch de opmerking gemaakt worden dat als uw moeder in staat was om deze lange reis aan te vatten dan ze dan ook in staat moet zijn geweest om jullie wat uitleg te geven en jullie vragen te beantwoorden over wat er concreet gebeurd was. Het komt over het algemeen weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over dat zij jullie zo weinig concreet zou hebben verteld of dat jullie niet meer gericht zouden hebben doorgevraagd over deze toch zeer ingrijpende gebeurtenissen voor jullie hele gezin. Bovendien kan er voor u en voor uw zus geen voordeel van de twijfel worden toegekend voor jullie verklaringen die niet worden ondersteund met concrete bewijzen, aangezien jullie in eerste instantie bij jullie aankomst in België en bij jullie eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties hebben misleid met foutieve identiteitsgegevens en foutieve verklaringen. Aangezien duidelijk blijkt uit voorgaande argumentatie dat er geen geloof wordt gehecht aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst in Afghanistan, kan er hieruit voortvloeiend dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw gezin hierdoor zou verkregen hebben met de taliban. Met uw verklaringen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij een huidige terugkeer naar Afghanistan iets te vrezen heeft vanwege de taliban. Bovendien kan hierbij ook nog de opmerking gemaakt worden dat u aanhaalt voor uw aankomst in België ongeveer een maand in Parijs in Frankrijk te hebben verbleven, maar u heeft daar nooit asiel aangevraagd (CGVS, p. 14-15). Van een asielzoeker die een persoonlijke en doelgerichte vervolging

vreest in zijn land van herkomst wordt logischerwijze en redelijkerwijze verwacht dat hij meteen bij zijn aankomst in een veilig land internationale hulp en bescherming aanvraagt. Het feit dat u dit niet blijkt gedaan te hebben ondermijnt de ernst van uw vrees.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend en weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit en ter bevestiging van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve kan de opmerking worden gemaakt dat de asielaanvraag van R.(...) H.(...) (CGVS 14/12951) volledig los staat van die van u en uw zus en dat deze dan ook afzonderlijk werd behandeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus van Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegewezen krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Op basis van uw verklaringen maakt u aannemelijk dat u, bij terugkeer naar Afghanistan, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio blijkt immers dat er in het district Khanabad van de provincie Kunduz, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Khanabad in de provincie Kunduz, uw positie en situatie in deze regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Khanabad in de provincie Kunduz, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, I.(...) H.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn. U weet niet precies in welk jaar u geboren werd, maar u verklaart nu ongeveer 15 jaar oud te zijn. U verklaart te zijn geboren in het dorp Chartut in het district Khanabad in de provincie Kunduz, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Uw vader overleed kort voor uw vertrek naar Europa. U verliet Afghanistan samen met uw moeder en uw 3 zussen. Uw moeder en uw 2 jongste zusjes raakte u onderweg kwijt. U verblijft nu in België samen met uw zus N.(...) I.(...) (CGVS nr. 14/12952 en OV nr. 7.898.722).

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw zus in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw zus I.(...) N.(...) (zie ook hieronder):

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van het werk van uw beide ouders voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst.

In het verleden werkte uw vader als vrachtwagenchauffeur, hij vervoerde goederen als fruit en dergelijke voor een werkgever naar verschillende provincies. Ongeveer 5 maanden voor uw vertrek werd uw moeder op een dag opgebeld door de werkgever van uw vader dat er een ongeluk was gebeurd met een lawine in de omgeving van Salang en dat uw vader ergens onderweg met zijn vrachtwagen vast zat in de sneeuw. Uw vader zijn arm was door dit ongeluk volledig verlamd en hij werd opgenomen in het ziekenhuis. Hij bleef één nacht in het ziekenhuis voor behandeling en moest dan nog thuis herstellen. Uw vader diende te rusten en had steeds pijn, maar hij wilde ook terug beginnen werken om jullie gezin te kunnen onderhouden. Zijn vorige werkgever had tijdens zijn afwezigheid al iemand anders als chauffeur aangenomen. Uw vader zocht tevergeefs naar ander werk maar kon niets vinden. U en uw zus hebben dan pas later vernomen dat hij en uw moeder op een bepaald moment in het geheim

voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst zijn beginnen werken. Ze zouden dat werk verkregen hebben via een vriend van uw vader. Uw ouders moesten zaken die ze te weten kwamen over de taliban rapporteren. U en uw zus ervoeren dat uw ouders stil waren en zich anders gedroegen, jullie wisten echter op dat moment niet waarom. Op een avond, ongeveer één week voor jullie vertrek uit Afghanistan, zaten jullie met het gezin op het terras te eten. Uw moeder vroeg u samen met uw zusjes naar binnen te gaan en te gaan slapen, uw ouders bleven nog wat napraten in de tuin. U viel in slaap maar plots hoorde u een oorverdovend geluid. Overal was rook en de ramen van jullie huis sprongen stuk. U liep naar buiten en zag uw beide ouders bebloed in de tuin op de grond liggen. Uw vader is die nacht om het leven gekomen, uw moeder raakte ernstig gewond. Jullie burens die ook waren wakker geschrokken van het lawaai kwamen jullie helpen. Ze brachten uw ouders naar het ziekenhuis en namen jullie mee naar hun huis, waar jullie konden wachten op jullie oom die jullie daar kwam ophalen. Jullie bleven ongeveer een week bij uw oom. Na de begrafenis van uw vader ging uw oom geregeld naar het ziekenhuis om met uw moeder te praten. Zij heeft hem toen alles verteld. Uw oom ging vervolgens op zoek naar een smokkelaar voor jullie om het land te kunnen verlaten. Uw moeder verbleef een week in het ziekenhuis en vertrok vandaar naar het huis van de smokkelaar, waar ook jullie na een week door uw oom heen gebracht werden.

U verliet Afghanistan samen met uw moeder en 4 zussen in de zomer van 2013. Op de grens tussen Iran en Turkije gebood de smokkelaar u en uw zus H.(...) eerst verder te gaan. Kort daarna vond er een incident plaats waarbij er geschoten werd door de politie en iedereen vluchtte uiteen. Op die manier zijn jullie uw moeder en 2 jongere zusjes kwijt geraakt. Sindsdien hebben jullie niets meer van hen vernomen. Op de boot naar Italië leerden u en uw zus dan R.(...) H.(...) (CGVS 14/12951, OV nr. 7.898.715) en A.(...) H.(...) (OV nr. 7.754.830) kennen. Jullie besloten samen verder te reizen en samen als gezin asiel aan te vragen. Jullie verbleven eerst nog een maand in Parijs bij een vriend van A.(...). Jullie kwamen in België aan op 25 augustus 2013 en vroegen de dag daarna samen als gezin asiel aan in België. Er werd door DVZ echter een 26 quater beslissing genomen want jullie vingerafdrukken werden teruggevonden in Italië. Jullie verbleven samen met R.(...) en A.(...) op verschillende plekken. Intussen werd A.(...) onvriendelijker tegenover jullie omwille van de uitzichtloosheid van de situatie. Uiteindelijk liet A.(...) jullie en R.(...) achter en vertrok hij. Jullie hebben sinds dat moment niets meer van hem vernomen. Op 12 mei probeerden jullie samen met R.(...) opnieuw asiel aan te vragen, deze keer met jullie echte identiteit en met jullie eigen vervolgingsverhaal. Gezien de complexiteit van jullie dossier en de eerdere 26 quater beslissing werden jullie voorlopig als niet-asielzoekers geregistreerd. Na aandringen van jullie voogd en advocaat konden jullie dan toch een eigen asielaanvraag indienen op 11 juni 2014.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw veiligheid vanwege de taliban.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus doch wel de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw zus de vluchtelingenstatus geweigerd wordt maar de status van subsidiaire bescherming toegekend wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig identiek aan de asielmotieven van uw zus en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw zus die u hieronder kunt lezen:

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende vlakken onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig. Op basis van deze verklaringen toont u dan ook geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Uw vrees voor vervolging bij een huidige terugkeer naar Afghanistan blijkt uit uw verklaringen volledig gebaseerd te zijn op de problemen die uw ouders zouden verkregen hebben met de taliban naar aanleiding van hun samenwerking met de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het CGVS oordeelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders en dit omwille van het feit dat noch u noch uw zus hier enige concrete en gerichte informatie over kunnen geven. Zo bijvoorbeeld als u gevraagd wordt hoe uw vader precies met dit werk is begonnen, dan kan u alleen maar zeggen dat dit via een vriend was, maar u kent die vriend niet en uw moeder zou u niet gezegd hebben wie hij was

(CGVS, p. 10). U heeft verder ook niet het minste idee of uw vader gecontroleerd of gescreend werd voordat hij met dergelijke activiteiten begon (CGVS, p. 10). Het lijkt binnen de context die u schetst toch eerder weinig logisch dat uw ouders met dergelijk werk zomaar, zonder meer, konden starten, maar hier weet u niets over. U heeft verder ook geen idee voor welk departement of voor welke afdeling van de veiligheid uw ouders juist werkten, noch met wie ze concreet samenwerkten. U kan geen namen noemen en stelt zijn collega's ook niet te hebben gekend want u was niet op de hoogte van het werk van uw ouders toen jullie nog in Afghanistan waren (CGVS, p. 10-11). Verder worden u dan meer vragen gesteld over wat voor werk uw vader en moeder dan juist deden voor de veiligheidsdiensten, wat voor spionage ze juist moesten doen, wie ze juist dienden te bespioneren, over wie precies ze informatie dienden door te geven en hoe ze dat dan concreet deden. Het enige vage en weinig zeggende antwoord dat u hierop kan geven is dat ze over de taliban informatie moesten doorgeven aan de veiligheid, meer weet u niet (CGVS, p. 11). Hoe ze dit dus allemaal concreet deden, waar precies uw vader die informatie dan ging doorspelen, met welke veiligheidsdienst hij dan contact had en hoe dat doorgeven van informatie juist in zijn werk ging, daar heeft u allemaal niet het minste idee van want uw moeder zou het u nooit verteld hebben (CGVS, p. 11). Ook over de concrete rol en betrokkenheid van uw moeder bij dit alles kan u zeer weinig gerichte uitleg geven. Ze moest soms alleen ergens heen gaan naar de veiligheid, ze ging dan maar tot een bepaalde plek samen met uw vader om niet verdacht te lijken, een vrouw in een boerka dat viel immers niet op stelt u (CGVS, p. 11). Waar ze dan precies alleen naartoe ging en aan wie zij dan precies informatie moest doorgeven daar weet u opnieuw niets van, ze zou dat niet verteld hebben (CGVS, p. 11). Opnieuw vage en weinig specifieke verklaringen en bovendien komt het toch zeer merkwaardig en eerder weinig aannemelijk over dat binnen de huidige Afgaanse context een vrouw zou worden ingezet om de taliban te bespioneren voor de veiligheidsdiensten. U heeft verder ook geen enkel idee hoeveel uw ouders zouden verdienen met deze activiteiten voor de inlichtingendienst en hoe ze hiervoor precies werden uitbetaald (CGVS, p. 11). Evenmin heeft u er enig idee van of er nog zo mensen waren in jullie dorp die in het geheim samenwerkten met de veiligheid (CGVS, p. 11). En tot slot kan u ook geen enkel document of bewijsstuk voorleggen ter ondersteuning van deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders. U stelt niet te weten of er dergelijke documenten bestaan, u weet alleen dat uw oom wel op de hoogte is van hun werk want dat uw moeder het hem verteld heeft in het ziekenhuis (CGVS, p. 11). Samenvattend kan hier gesteld worden dat u zeer weinig concrete en gerichte informatie kan geven over deze door u en door uw zus beweerde werkzaamheden van uw ouders voor de veiligheidsdiensten. Noch met enige documenten, noch met de verklaringen die u en uw zus geven tonen jullie op voldoende overtuigende wijze aan dat uw ouders dit werk werkelijk uitgevoerd hebben in Afghanistan. Uiteraard houdt het CGVS bij deze beoordeling rekening met jullie jonge leeftijd en het feit dat jullie verklaren in Afghanistan niets van het werk van jullie ouders te hebben geweten, maar jullie zijn wel samen met jullie moeder vertrokken en een hele tijd met haar onderweg geweest. Er kan dan ook logischerwijze en redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie toch ruim de tijd hebben gehad om haar tijdens de reis meer concrete vragen te stellen over wat er aan de hand was en waarom jullie zo plots het land dienden te verlaten. U kan daarop alleen maar antwoorden dat het niet zo goed ging met uw moeder, dat ze nog gewond was van de explosie en dat ze zichzelf goed moest verzorgen onderweg, jullie zouden niet vaak de kans hebben gekregen om over alles te praten (CGVS, p. 11-12). Hierbij kan toch de opmerking gemaakt worden dat als uw moeder in staat was om deze lange reis aan te vatten dan ze dan ook in staat moet zijn geweest om jullie wat uitleg te geven en jullie vragen te beantwoorden over wat er concreet gebeurd was. Het komt over het algemeen weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over dat zij jullie zo weinig concreet zou hebben verteld of dat jullie niet meer gericht zouden hebben doorgevraagd over deze toch zeer ingrijpende gebeurtenissen voor jullie hele gezin. Bovendien kan er voor u en voor uw zus geen voordeel van de twijfel worden toegekend voor jullie verklaringen die niet worden ondersteund met concrete bewijzen, aangezien jullie in eerste instantie bij jullie aankomst in België en bij jullie eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties hebben misleid met foutieve identiteitsgegevens en foutieve verklaringen. Aangezien duidelijk blijkt uit voorgaande argumentatie dat er geen geloof wordt gehecht aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw ouders voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst in Afghanistan, kan er hieruit voortvloeiend dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw gezin hierdoor zou verkregen hebben met de taliban. Met uw verklaringen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij een huidige terugkeer naar Afghanistan iets te vrezen heeft vanwege de taliban. Bovendien kan hierbij ook nog de opmerking gemaakt worden dat u aanhaalt voor uw aankomst in België ongeveer een maand in Parijs in Frankrijk te hebben verbleven, maar u heeft daar nooit asiel aangevraagd (CGVS, p. 14-15). Van een asielzoeker die een persoonlijke en doelgerichte vervolging vreest in zijn land van herkomst wordt logischerwijze en redelijkerwijze verwacht dat hij meteen bij zijn aankomst in een veilig land internationale hulp en bescherming aanvraagt. Het feit dat u dit niet blijkt gedaan te hebben ondermijnt de ernst van uw vrees.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend en weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit en ter bevestiging van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve kan de opmerking worden gemaakt dat de asielaanvraag van R.(...) H.(...)(CGVS 14/12951) volledig los staat van die van u en uw zus en dat deze dan ook afzonderlijk werd behandeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus van Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegewezen krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Op basis van uw verklaringen maakt u aannemelijk dat u, bij terugkeer naar Afghanistan, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio blijkt immers dat er in het district Khanabad van de provincie Kunduz, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Khanabad in de provincie Kunduz, uw positie en situatie in deze regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Khanabad in de provincie Kunduz, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeksters' asielrelaas.

Verzoeksters' vrees voor vervolging bij een huidige terugkeer naar Afghanistan blijkt volledig gebaseerd te zijn op de problemen die hun ouders zouden verkregen hebben met de taliban naar aanleiding van hun samenwerking met de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst.

Er kan geen geloof gehecht worden aan deze beweerde werkzaamheden van hun ouders en dit omwille van het feit dat verzoeksters hier geen enkele concrete en gerichte informatie over kunnen geven. Wanneer eerste verzoekster gevraagd wordt hoe haar vader precies met dit werk is begonnen, dan kan zij alleen maar zeggen dat dit via een vriend was, maar zij kent die vriend niet en haar moeder zou haar niet gezegd hebben wie hij was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoekster heeft verder ook niet het minste idee of haar vader gecontroleerd of gescreend werd voordat hij met dergelijke activiteiten begon (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Het is bovendien binnen de context die verzoekster schetst, zijnde het feit dat haar vader vooreerst als vrachtwagenchauffeur werkte, een verlamde arm kreeg door een lawine en geen ander werk vond (stuk 5, gehoorverslag, p. 9) niet aannemelijk dat hun ouders met dergelijk werk zomaar, zonder meer, konden starten. Eerste verzoekster heeft verder ook geen idee voor welk departement of voor welke afdeling van de veiligheid haar ouders juist werkten, noch met wie ze concreet samenwerkten. Zij kan geen namen noemen en stelt de collega's ook niet te hebben gekend want zij was niet op de hoogte van het werk van haar ouders toen zij nog in Afghanistan waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 10-11). Verder worden aan eerste verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vragen gesteld over wat voor werk haar vader en moeder dan juist deden voor de veiligheidsdiensten, wat voor spionage ze juist moesten doen, wie ze juist dienden te bespioneren, over wie precies ze informatie dienden door te geven en hoe ze dat dan concreet deden. Het enige vage en weinig zeggende antwoord dat zij hierop kan geven is dat ze over de taliban informatie moesten doorgeven aan de veiligheid, meer weet zij niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Hoe ze dit dus allemaal concreet deden, waar precies verzoeksters vader die informatie dan ging doorspelen, met welke veiligheidsdienst hij dan contact had en hoe dat doorgeven van informatie juist in zijn werk ging, daar heeft eerste verzoekster allemaal niet het minste idee van want haar moeder zou het nooit verteld hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Ook over de concrete rol en betrokkenheid van haar moeder bij dit alles kan eerste verzoekster zeer weinig gerichte uitleg geven. Het enige dat eerste verzoekster wist te verstellen was dat haar moeder soms alleen ergens heen moest gaan naar de veiligheid, ze ging dan maar tot een bepaalde plek samen met haar vader om niet verdacht te lijken, want een vrouw in een boerka dat viel immers niet op (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Waar ze dan precies alleen naartoe ging en aan wie zij dan precies informatie moest doorgeven daar weet eerste verzoekster opnieuw niets van, omdat haar moeder dat niet zou verteld hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Zij heeft verder ook geen enkel idee hoeveel haar ouders zouden verdienen met deze activiteiten voor de inlichtingendienst en hoe ze hiervoor precies werden uitbetaald (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Evenmin heeft zij er enig idee van of er nog dergelijke mensen waren in het dorp die in het geheim samenwerkten met de veiligheid (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). En tot slot kan eerste verzoekster ook geen enkel document of bewijsstuk voorleggen ter ondersteuning van deze door haar beweerde werkzaamheden van haar ouders. Eerste verzoekster stelt niet te weten of er dergelijke documenten bestaan, zij weet alleen dat haar oom wel op de hoogte is van hun werk omdat verzoeksters moeder het hem verteld heeft in het ziekenhuis (stuk 5, gehoorverslag, p. 11).

Rekening houdend met hun jonge leeftijd en het feit dat zij verklaren in Afghanistan niets van het werk van hun ouders te hebben geweten, maar wel samen met hun moeder vertrokken zijn en een hele tijd met haar onderweg geweest, kan dan ook logischerwijze en redelijkerwijze worden aangenomen dat zij toch ruim de tijd hebben gehad om haar tijdens de reis meer concrete vragen te stellen over wat er aan de hand was en waarom zij zo plots het land dienden te verlaten. Eerste verzoekster kan daarop alleen maar antwoorden dat het niet zo goed ging met haar moeder, dat ze nog gewond was van de explosie

en dat ze zichzelf goed moest verzorgen onderweg en dat zij niet vaak de kans zouden hebben gekregen om over alles te praten (stuk 5, gehoorverslag, p. 11-12). Indien verzoeksters' moeder in staat was om deze lange reis aan te vatten moest ze logischerwijs eveneens in staat zijn geweest om wat uitleg te geven en hun vragen te beantwoorden over wat er concreet gebeurd was. Het is niet aannemelijk dat hun moeder zo weinig concreet zou hebben verteld of dat verzoeksters niet meer gericht zouden hebben doorgevraagd over deze toch zeer ingrijpende gebeurtenissen voor het hele gezin. Het argument dat hun moeder in rouw was, veel weende, de zorg droeg voor haar kinderen en dat zij haar niet nodeloos leed wilden berokkenen zijn *post factum* verklaringen en doen hier geen afbreuk aan.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde werkzaamheden van verzoeksters' ouders voor de veiligheidsdiensten/inlichtingendienst in Afghanistan, kan er hieruit voortvloeiend dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hun gezin hierdoor zou verkregen hebben met de taliban. Met hun verklaringen maken zij dan ook niet aannemelijk dat zij in Afghanistan iets te vrezen hebben vanwege de taliban.

Verzoeksters menen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun leeftijd, lage scholingsgraad en profiel en dat het gehoor geen "free narrative" interview was. Ook stellen verzoeksters dat de nieuwe Afghaanse generatie op de vlucht een beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Daarnaast stellen verzoeksters dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen appreciatieverschil maakt al naargelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn hele leven in Afghanistan heeft geleefd of maar voor een deel, of om het even welke specificiteit.

De Raad stelt vast dat de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* aangepast werden aan hun leeftijd en dat deze werden uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeksters kennelijk konden volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen begrepen en dit ongeacht hun leeftijd, lage scholingsgraad en afkomst. Verzoeksters' algemene opmerkingen kunnen dan ook de gedane vaststellingen niet verschonen.

Waar verzoeksters een argumentatie ontwikkelen omtrent tegenstrijdigheden in hun verklaringen, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet gebaseerd zijn op tegenstrijdige verklaringen. Het is verzoeksters onwetendheid omtrent de kern van het asielrelaas dat maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

Met betrekking tot de verklaring van hun moeder, enkele bladzijden uit haar paspoort en medische stukken die aan de aanvullende nota werden gevoegd die verzoeksters ter terechtzitting hebben neergelegd, wordt vastgesteld dat zij evenmin de geloofwaardigheid van verzoeksters' verklaringen kunnen herstellen.

Wat betreft de verklaring van hun moeder wordt in eerste instantie vastgesteld dat deze objectieve bewijswaarde ontbeert. Overigens is deze verklaring met pen geschreven, niet ondertekend en kan deze bijgevolg door eender wie zijn opgesteld. Het feit dat enkele bladzijden uit het neergelegde paspoort van verzoeksters' vermeende moeder worden neergelegd, toont geenszins hun problemen aan. De medische stukken met betrekking tot hun moeder maken melding van een letsel in de nek, doch tonen niet aan in welke omstandigheden dit werd opgelopen. Evenmin tonen deze stukken aan dat verzoeksters' moeder niet bij machte zou zijn geweest om haar dochters enige toelichting te verschaffen omtrent de ingrijpende gebeurtenissen.

2.5. Verzoeksters maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM tenslotte dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf.

HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat tonen verzoeksters niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

2.6. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad is gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier van oordeel dat er in het district Khanabad van de provincie Kunduz, verzoeksters' regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gezien verzoeksters' afkomst uit het district Khanabad in de provincie Kunduz, hun positie en situatie in deze regio, hun hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, werd hen terecht de subsidiaire bescherming toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF